

Nội Lo Cơm a Tuổi Già

Tác Giả: Gã Siêu

Thứ Hai, 30 Tháng 11 Năm 2009 09:14

Sống trong viên đống lão chông khác gì sống trong mắt nhà tù.

Gã đang cầm dùi tời mắt vùng nông thôn khờ ho cò gáy và gã bồng nhón ra sự phát triển ghê gớm của cộng đồng. Mắt thò ra ruồng vĩa gột xong, chớ cớ vài ba trợn mắt là cộng đồng nó nẩy mầm và lên. Thơm chí chớ cớ mức mắt tí bùn đống sông đờ lên mắt đống và thò là...a lê hốp cộng đồng liên xuất hiện.

Tình hình như cộng đồng, gã liên tống tời mắt hình như khác, cóc cớ tời sự quan tâm của con người, đó là hình như của thời gian. Dĩ nhiên, chớ ai nhìn thấy thời gian tròn hay méo, dài hay ngắn, vì thớ cho nên người ta mới so sánh, ví ví von von.

Có kẻ cho rằng thời gian giống như chiếc bánh xe bò, đống đờ quay, tuy chớ mớ nhõng mà chớ cớ. Chớ quên đi cái vèo là mớ y chớ cớ năm đi đờ t.

Mới ngày nào, gã mới chớ là mắt chú nhóc đờ u húi cua, thớ mà giờ đây sống lâu cũng đờ c lên lão làng, ra đờ đờ thiên hớ cũng cúi đờ u chào bác, chào ông.

Mọi ngày nào, chúng ta còn trai trẻ th mà giờ đây cũng đã bước vào buổi trưa hay buổi chiều của đời mình. Chính vì thế, các cậu ta ngày xưa mà bây giờ :

- Chàng xuân k o h t xuân đi,

Cái già sống sống nó thì trẻ ngay.

Có những bạn trẻ, có những câu chuyện, gã trẻ tuổi mà bây giờ ra cách đây một vài ngày hay một vài tháng là cùng, thế mà cũng đã hai mươi năm rồi, chúng ta nhìn bạn trẻ ba mươi tháng tuổi năm nay mà ngỡ là trẻ.

Có người cho rằng thế gian giống như một dòng sông, âm thanh trôi lơ lửng, ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác, năm này sang năm khác, chúng ta ai mà cũng chẳng đi ai. Và một khi đã trôi qua thì sẽ chẳng bao giờ trở lại. Bởi đó, thiên hạ mà có lý khi phát biểu :

- Chúng ta tìm hai bên trên cùng một dòng sông.

Hãy nhìn thế giới cũng đã bước :

- Thế giới thế mà thoát thoi đưa,

Nó đi đi mãi, chúng ta chẳng đi ai.

Chính vì chúng ta thêm bạn mà cũng thêm kẻ, nên thế gian mà mang một vẻ một vẻ nhàn nhàn tàn nhẫn. Dù chúng ta có níu kéo thì thế gian vẫn cứ bước đi, ta cứ đi, đi rồi đi đến đâu thì tay chúng ta. Bởi đó thiên hạ mà bây giờ :

- Có tuổi trẻ nào mà không già, có nhan sắc nào mà không bước tàn phai về thế gian.

Và như vậy, cái già như một người khách bước đi rồi đi, trẻ một lúc nào đó, nó sẽ sống sống chẳng vào cuộc đời mà người, dù chúng ta không muốn. Chúng ta không muốn, mà nhu cầu người còn muốn che đậy tuổi già của mình, nhất là đời bà con gái. Bởi đó, Xuân Diệu đã viết :

- Mau về đi ch, về vàng lên về ch,

Em em ơi, tình non sống già rồi.

Thế về, người ta đã đưa ra một ngàn một cách thế để giúp cho các bà các cô làm đẹp để níu kéo tuổi trẻ cùng về cái thế xuân sống của mình. Nào là giờ phút, cắt ch này vá ch kia. Nào là son phấn, bôi ch kia trét ch n, thế mà chỉ còn bước ch c c loài r n.

Bởi vì, loài r n trong quá trình phát triển, thế giới phút là da nhu u l n đ l y l i s c l c và s tr

trung câu a mình. Cho nên, người ta cũng khuyên các bà các cô thì thà m m vi n đ đ t da m t, h u dung nhan đ đ c t t i mát, m mi u.

Thà nhà ng ch đ đ c m t vài khoà ng kh c, đ r i cu i cùng v n ph i đ i m t v i cái già : tóc b c, răng long...Hay nhà ng i x a đã b o :

- R n già r n l t,

Ng i già ng i chui t t xào sắng.

S đ ng i ta s tu i già vì tu i già có nhà ng cái đáng s . Ng i ta lo tu i già vì tu i già có nhà ng cái đáng lo. Trong ph m vi h n h p cùng v i m t cái nhìn phi n di n, gã ch xin đ a ra m t vài cái đáng s và đáng lo y.

Tr c h t là tình tr ng xu ng c p v th xác cũng nh v tinh th n. V th xác thì ai cũng nh n th y. Bác sĩ Đ h ng Ng c, trong l o t bài vi t cho tu i ch m già đã mô t nh sau :

“M t s m mai th c đ y, ng i u o i, n ng nh c, b c vào phòng t m, nhìn g ng soi, ng ngàng nh v a g p m t ng i quen mà không nh là ai, nhìn t i nhìn lui m t lúc m i nh n ra chính là ta đó. Ta mà nh không ta. Ta b ng nhau c cái tu i m i l n năm nào, ch t cao lên, ch t l n lên và l l m v i chính mình, chân tay l ng c ng nh th a nh thi u, mà mày thanh m t sáng, mà mu n làm nghiêm cũng th y nh t m t m c i, còn gi đây cũng l l m v i chính mình mà th nh ch khỏe môi tìm l i n c i ch t th y khó khăn, ni m vui thì v n v y, sao m t môi nh tr u n ng. M t n p x p đã đ m theo vòng cung khỏe mi ng, nh ng đ u chân chim đã h n trên khỏe m t. Và kìa, m t vài nhánh tóc đã nh t phai, khô qu t, m ng tanh. B ng đ ng th m v i t c kh c khuôn m t xa l mà thân quen kìa, tr c khi t m táp, đ r i mà râu nh n nh i lao vào c quan, hay đ n gi ng đ ng, xí nghi p, công ty...”

Thì ra mình đã già. Tuổi già âm th m đ n lúc nào mình cũng không hay, nh m nh trắng trên đ u :

- Trắng bao nhiêu tu i trắng già,

Núi bao nhiêu tu i g i là núi non.

Chuy n k l i r ng :

Ngày x a có m t ng i lái buôn th ng đi nhà ng chuy n đ ng dài. Anh b ng i v tr ò nhà m n m i đ i trông. Nh đ chu c l i nhà ng h h ng c a mình, l n này anh h i nàng mu n anh mua món quà gì cho nàng lúc tr v . Nàng l ng l ng ch vào v ng trắng non cong vút đang v t trên b u tr i xanh trong v i v i kia. Anh ghi nh và h a ch c s mua cho nàng món quà đó dù giá có đ t đ n bao nhiêu. Th r i ngày tháng trôi qua, m t hôm tr c ngày tr v , anh nh l i h a v i v , đã nhìn lên b u tr i trong xanh kia, v ng trắng kia, và th là anh mua ngay cho nàng m t chi c g ng tròn, n m nhà ng h t kim c ng l ng l y. Hí h ng t ng nàng s s ng vui, nhà ng th t b t ng , nàng nhìn chi c g ng tròn đ t giá kia mà c khóc mãi. Thì ra nàng đâu có

còn gò òng, nàng cò n l ò c, m ò t cái l ò c cài đ ù cong vút nh ò m ò nh trắng non th ò ò ng tu ò n xinh x ò n ò . Trắng đã già lúc nào đó v ò y ?

Phàm b ò t c ò đ ò v ò t nào dùng mãi thì s ò mòn, s ò cũ và t ò i m ò t lúc nào đó s ò b ò ph ò th ò i. Chi ò c áo đã rách, thì quá l ò m là vá ch ò ng vá đ ò p, dùng t ò m đ ò c ngày nào hay ngày đó, r ò i s ò b ò x ò p xu ò ng hàng gi ò lau. M ò t chi ò c xe g ò n máy, hay m ò t chi ò c đ ù video, dùng t ò i dùng lui, thì th ò nào cũng ph ò i đ ò n lúc chúng b ò h ò ng học b ò ph ò n này, b ò ph ò n kia.

H ò chút đ ò nh thì s ò a ch ò a. H ò nhi ò u thì đ ò i tu hay nâng c ò p, lên đ ò i. Còn b ò n thân chúng ta thì th ò nào ? Năm sáu ch ò c tu ò i đ ò i đ ò ng thì làm sao còn m ò i, còn “gin” cho đ ò c. V ò i chi ò c máy, b ò ph ò n nào h ò chúng ta có th ò thay b ò ng b ò ph ò n khác. Nh ò ng v ò i c ò th ò con ng ò ò i, thì thay th ò nh ò ng b ò ph ò n h ò h ò ng còn là m ò t chuy ò n nhiều kh ê, r ò c r ò i và hao t ò n, mà v ò n ch ò a b ò o đ ò m đ ò c s ò an toàn.

Nh ò trên gã đã nói : s ò xu ò ng c ò p v ò thân xác nói chung, và c ò a t ò ng b ò ph ò n trên c ò th ò thì ai cũng nh ò n th ò y. Riêng b ò n thân mình thì âm th ò m “g ò m nh ò m” n ò i x ót xa cho tình tr ò ng xu ò ng c ò p ò y.

Ch ò ng h ò n c ò p m ò t : b ò t đ ù x ò xu ò ng, có qu ò ng thâm, nét nhìn đã b ò t long lanh, đã b ò t tinh anh, và th ò nh tho ò ng th ò y ghèn xu ò t hi ò n ò hai kh óe. Nhìn g ò n không rõ n ò a, nên ph ò i mang kính đ ò đ ò u ti ò t...Mà đúng v ò y, m ò t l ò n kia, c ò m t ò báo thân quen đ ò a lên đ ò c, b ò ng c ò ph ò i đ ò y đ ò n t ò báo ra xa, xa chút n ò a, r ò i ch ò đ ò c đ ò c nh ò ng cái t ò a, nh ò ng dòng to. Th ò i thì đành ph ò i mua cái kính lão. Có kính lão r ò i cũng nh ò t đ ò nh ch ò a lão, b ò t đ ò c dĩ m ò i ph ò i đeo lên. Cho đ ò n m ò t hôm r ò i đành mua thêm s ò i dây toòng teng vì ki ò m ki ò ng hoài th ò t v ò t v ò .

Ch ò ng h ò n đôi tai : b ò t đ ù kém tinh, khi ò n nhi ò u lúc ph ò i l ò ng nghe. Và cũng do tai nghe kém thính, ng ò ò i ch ò m già b ò t đ ù nói to ti ò ng, c ò c l ò c, đ ù đ ù...

Tóc thì b ò c và c ò r ò ng đ ò n thành h ói. R ò ng thì chi ò c r ò ng, chi ò c lung lay, kh ò p kha kh ò p khi ò ng nh ò c ò u r ò a chân. Mũi ng ò i cũng t ò . L ò ò i n ò m cũng đ ò khi ò n ăn m ò t ngon.

Đ ó là v ò nh ò ng giác quan bên ngoài, còn l ò c ph ò ng ò t ò ng bên trong cũng ch ò u chung cùng

m t s ph n, có nghĩa là tim gan phèo ph i đ u xu ng c p, nên m i n y sinh nh ng ch ng b nh hi m nghèo.

Ch ng h n : m ch máu nh các ng n c xài lâu năm đã b d sét ho c b c ng l i, không co giãn d dàng n a, nên đâm ra cao huyết áp, d b nh i máu c tim, hay tai bi n m ch máu não, m t là đi đ t hay là b i li t khi n cho b n thân ph i kh đã đành, mà nh ng ng i thân yếu cũng kh n a.

Đ c bi t nh ng ng i m p ph , ăn quá nhi u ch t béo, làm cho x v a đóng trong lòng đ ng m ch. Các tuy n m hôi làm vi c kém h n, đ n t i tình tr ng không th i k p ch t b n, đ làm cho c th ...b c mùi. Cũng v y, các tuy n tiêu hóa nh gan m t, đ ch v cũng ho t đ ng t h n nên d b táo bón, khó tiêu, trĩ trong trĩ ngoài...

Dĩ nhiên, gã không ph i là m t chuyên viên chăm sóc s c kh e ban đ u, nên đã m n t m nh ng mô t k trên c a bác sĩ Đ H ng Ng c, đ c đ ăng trên báo Ki n th c Ngày nay.

Kinh nghi m b n thân cũng cho gã th y đ i mình gi ng nh m t cu c leo núi. Xu t phát t chân núi là lúc m m t chào đ i, r i cùng v i th i gian, mình leo lên, leo lên mãi i tri n núi bên này. B n m i l ăm là đ nh cao, đ r i t đó tu t đ c và xu ng đ n i tri n núi bên kia.

Ng i x a có câu :

- Trai ba m i tu i đang xoan,

Gái ba m i tu i đã toan v già.

Th nh ng, có k l i b o :

- Trai ba m i tu i mà già,

Gái b n m i tám đang ra má h ng.

C hai câu t c ng trên đ u h i phóng đ i tô màu m t chút. Vì th , đ trung dung, gã đã ch n b n m i l ăm là đ nh cao cu c đ i nh v a m i trình bày. Th c v y, vào tu i này m t gã b ng m t t, nên ph i s m thêm m t c p ki ng lão. Đ u ch a đ n đ hói đ u, nh ng tóc gã cũng b t đ u th a đ n.

N u gã nh không l m thì m t văn Th nhĩ k trong tác ph m “ Nh ng k thích đùa” đã đ a ra hai tiêu chu n đ xác đ nh cho m t ng i thông thái, đó là ph i đeo ki ng và ph i hói đ u. N u đích th c là nh v y thì gã đang ch m “sa-văng”, đang ch m khôn ra r i đó.

Sau vui chơi qua thì số bu n l i t i. Và n i bu n không tên len lên đi vào lòng gã. N i bu n th nh t, đó là gã nh n th y s c kéo c a mình b gi m sút m t cách đáng k .

Ngày xưa lúc còn trai trẻ , gã ng i gõ chi c máy ch cà tàng m i ngày tám chín ti ng đ ng h , th m chí có nh ng hôm làm ngày không đ tranh th làm đêm, mà ăn v n ngon, ng v n đ y con m t... Còn bây gi , ng i nh n vì tính, đâu có ph i v n đ ng t t c n i l c mà gõ cho th ng m y t gi y than trên chi c máy ch cà tàng y, ch c n đ ng nh kh e re, th mà cũng ch ng i đ c b n năm ti ng đ ng h là đã m t nhồi, nh c nh i đ n t n lái tim. Ăn m t ngon và ng thì ch ch p ch n.

N i bu n th hai, đó là thân th b ng đ ng đ qu v i đ m i th b nh. Mà b nh nào thì cũng là nh m t b n án t hình đã ký ch ngày thi hành. Nào là huy t áo cao. Mà huy t áp cao thì th nào cũng nh h ng t i tim. Mà tim đã có v n đ thì hãy coi ch ng, có th đ t bóng đ nh tr bàn tay. R i gan nhi m m , ph i b nám, bao t b loét, vân vân và vân vân.

Gã có thói quen lâu lâu t i ông bác sĩ khám t ng quát m t l n đ n m v ng tình hình s c kh e c a mình. L n kia, sau khi đã siêu âm, ông bác sĩ l nh l ùng phán :

- Chú có hai viên s n nh trong th n.

Gã bèn h i :

- Làm th nào đ t ng kh hai cái c a n y ra.

Ông bác sĩ li n kê đ n :

- M t là chú ph i u ng thu c theo s h ng đ n c a bác sĩ. Hai là chú ph i v n đ ng tay chân.

Ba là chú ph i u ng n c nhi u vì n c ch y đá mòn. B n là chú ph i...c i, vì c i cũng là m t li u thu c b đ y.

Ch ng hi u vì nghe theo l i căn đ n c a ông bác sĩ hay do toa thu c nam c a m y bà lang tr c là dùng h t chu i h t mà hai cái c a n c a gã b ng l n m t tiêu, không còn hi n h u trong hai trái th n thân yêu n a.

Không ph i ch xu ng c p v ph ng di n th xác, mà còn xu ng c p v ph ng di n tinh th n n a.

Nh trên bác sĩ Đ H ng Ng c cho bi t vì tai nghe b t thính, nên nh ng ng i ch m già b t đ u nói to ti ng, c c l c, đ u đ u...Do đó đ sinh ra cái g t. Chuy n không đáng gì cũng qu u, cũng trách, cũng gi n, cũng h n...thành th v i tu i già thì đâm ra khó tính.

Không nhäng khó tính, mà ngäng i già läi thäng hay quên. Ngay chính gã cũng cäm thäy nhä väy.

“...Có nhäng lúc chät quên mät tiêu tên mät ngäng i quen, quá quen. Quên cái tên thôi, còn thì nhä tät cä. Khi cän nhä thì quên, mà khi cän quên thì läi nhä. Nhä rät kä nhäng chuyän xäa cũ. Lä lòng chäa. Có lúc nhäc chiäc điän thoäi lên, gäi cho ai đó, đänh nói điäu gì thì quên tuät, đành xin läi, nhäm sä. Không lä häi ngäng i đäu giäy bên kia, xin vui lòng cho biät tôi đang đänh nói gì väi bän đó väy”.

Näi gã , có mät bà cä. Träc kia bà cä là mät con ngäng i đänh đang, ăn nói đâu ra đäy, có bài có bän hän hoi, chä không tào lao thiên đäa. Mät tay bà cä quán xuyän hät mäi công viäc trong gia đänh, thäm chí còn thay chäng làm quan. Bà cä lo tä A đän Z, còn ông cä vän mang chäc chánh träng hay chánh täng chi đó, chä có viäc ngäng i ăn cä, thù tiäp các quan trên, hay ngäng i xäe tä tâm chän cä väi bè bän.

Thä räi khi vä già, bà cä bäng đäng quên tät tät, quên tuät luät, thäm chí quên cä nhäng ngäng i trong gia đänh, con cháu cä cũng gäi là ông, là bà. Quen mà hóa ra lä, thân mà trä thành ngäng i đäng näc lä.

Sä khôn ngoan thä träc không còn näa. Bà cä cä xä nhä mät đäa con nít. Có län trong nhà thä, bà cä đã giành lên räc lä väi mät bà khác räi sinh ra äu đä. Thäy bät kä chiäc dép nào, bà cä cũng đem vä nhà, khiän cho con cháu phäi mät công đem trä läi cho khä chä. Có län gã đän thăm bà cä. Lúc ra vä thì chiäc dép mät tiêu, khiän cä nhà phäi đi tìm häi lâu mäi thäy đäc chä bà cä đã cät đäu.

Bäc vào tuäi già, ngäng i ta thäng trä läi thäi con nít, nhäng läi là mät thä con nít...khó thäng.

Ngoài tình träng xuäng cäp kä trên, mät näi lo và mät näi sä khác cäa tuäi già chính là sä cô đän. Dĩ nhiên không phäi chängäng i già, mà häu nhä tät cä chúng ta đäu sä sä cô đän.

Thäc väy, chúng ta không thä nào säng cu ky mình ên, nhä mät hòn đäo giäa biän khäi, hay nhä mät pháo đài biät läp. Trái läi, chúng ta säng là säng väi ngäng i khác, trong mät cäng đän,

trong một xã hội. Vì thế, mọi ông triết gia làm cơm mẹ phát biểu :

- Người là một con vật có xã hội tính.

Nếu người chim có bầy, chim bay có bầy, thì chúng ta sống là sống với người khác. Và khi không còn người khác để sống với, thì chúng ta sẽ rơi tụt vào tình trạng cô đơn đáng sợ và khủng khiếp.

Cách đây ít lâu, gã có đọc một cuốn sách mang tựa đề là “người và vận động”. Trong đó, tác giả kể lại cuộc hành trình lên đỉnh trên biển của một nhà thám hiểm. Tác giả cho biết : trong những ngày cô đơn giữa trời và nước, họ rất thèm được liên hệ với thế giới bên ngoài. Có một con chim nhỏ ngày nào cũng đậu trên chiếc bè của họ. Những ngày kia, con chim nhỏ không đậu nữa và họ buồn tiếc như một đi người bỏ thân thể sống như một cái mình.

Cô đơn là một nỗi khổ của tâm hồn. Nó đáng sợ và day dứt mà chỉ người trong cuộc mới cảm nghiệm được mà thôi. Bởi vì đôi bạn trẻ nào ai có qua cửa mẹ hay. Chính vì thế, tác giả Liên xô có câu :

- Dù được ở trên thiên đàng, mà chỉ có một mình, thì cũng chẳng thế nào sống nổi.

Cô đơn không phải là không có ai, nhưng là thiếu vắng những gì thân yêu nhất, những gì hiểu biết và cảm thông với mình nhất. Kinh nghiệm cho thấy :

- Không phải bên nhau mà đã gần nhau. Không phải gần nhau mà đã quen nhau. Không phải quen nhau mà đã thấu hiểu nhau. Không phải thấu hiểu nhau mà đã hợp nhất với nhau, bởi vì một người là một thế giới. Mọi người là một màu nhiệm.

Đúng thế, nhiều khi đi giữa phố đông người mà chúng ta vẫn cảm thấy âm thầm lẻ loi vì không thấy được một người hiểu mình. Có khi sống giữa con cháu mà chúng ta vẫn cảm thấy trống vắng vì nghĩ tới tuổi già mà thiếu phần.

Thức dậy, người già thường cảm thấy cô đơn hơn ai hết, sợ hãi vì các cảm giác mình bắt đầu, không giúp gì được cho con cho cháu. Các cảm luôn có ý nghĩ “mình hết thế rồi”. Những suy nghĩ của các cảm bắt đầu sau cho là lúc họ và làm cơm. Bởi thức ăn và thức uống, các cảm quay về với dĩ vãng, dù biết rằng hoài cảm nhiều lúc cũng thức là vì vô vọng.

Độc biết nỗi các cảm bà thường có một cảm xúc băng khuâng buồn bã khi con cái đã khôn lớn, không còn thể chăm sóc của người mẹ. Cái cảm xúc “tuyệt vọng” khi đàn chim con đã bay xa.

Nhiều người sống nhàn thán ngày hiu quạnh, cảm thấy mình thảnh thơi, vô vớ ...

Chính vì nghĩ thế nên ngày tháng quạnh hiu với mình lại không mấy sáng sủa, mà nhiều người còn cảm thấy thêm buồn nữa, dù tuổi đời đã trôi qua trên đôi vai của mình, nhưng đã đi đời :

- Con nuôi cha, không bằng bà nuôi ông.

Truyện tình gia đình tôi Việt Nam là “tam đời”, gồm ba đời : ông bà, cha mẹ và con cái cùng sống chung dưới mái nhà sống giúp cho các cụ già bớt cô đơn và người trẻ bớt lo lắng vì luôn được nương tựa vào nhau. Thời hạnh phúc được đầm ấm khi trong bữa ăn cha mẹ biết góp nhặt những món ngon ngon ngọt cho ông bà và ban tôi, con cháu được sà vào vòng tay ông bà để nghe kể chuyện cũ tích.

Thời nhàn, hình ảnh trên ngày càng bẽ mai mốt, không phải vì thiếu thức ăn ngon để góp cho nhau hay ông bà thiếu chuyện cũ tích để kể cho đàn cháu, mà vì thời gian chúng ta dành cho nhau không đủ. Cha mẹ quên quên suốt ngày để tìm chén cơm manh áo. Con cháu bù đắp vào sách vở học hành. Nhưng vậy, tuy ba thế hệ cùng ở dưới mái nhà, nhưng chia sẻ sẻ sống chung một thế giới.

Còn bên tây phương, ông bà hay cha mẹ già thường đi vào viện dưỡng lão. Gã xin trích lời của đây những lời phát biểu của một số các cụ già sống trong viện dưỡng lão tại Pháp, được đăng trên báo “Phụ nữ Châu nhật”.

Sống trong viện dưỡng lão cũng khác gì sống trong một nhà tù. Một bà cụ chín mươi hai tuổi đã nói :

- Suốt ngày hình như tôi cũng thấy một bóng dáng ai qua lại, còn con tôi thì hình như chỉ thăm tôi vào cuối tuần, chỉ thăm được năm phút là chào mẹ ...con đi.

Do cuộc sống ngày càng khó khăn, con cái khi có gia đình thường cho các cụ vào viện cho rảnh việc để lo chuyện khác. Một quan chức của viện dưỡng lão Seine cho biết :

- Thời ra cho các cụ vào viện dưỡng lão là công việc thường làm của các nhân viên phát triển...những chế độ cho các cụ là cách để xử lý của con cháu mình.

Có lẽ thân nhân vắng đời nên ban giám đốc với thái độ người đời, la mắng và các cụ cảm thấy những người giúp việc, thì được trả lời :

Nội Lo Của Tuổi Già

Tên: Giã Siêu

Thị trấn: Hai, 30 Tháng 11 Năm 2009 09:14

- Chính cha mẹ các anh mà các anh còn không chăm sóc huống chi là chúng tôi, người đi đàng nọ c.

Và nhà vợ, phải chăng phần thì t thời luôn nằm về phía các c, nhưng người già hôm nay ?